

Είμαι η Μάρθα Χρυσοβελονάκη. Γεννήθηκα στον Πειραιά, μα κατάγομαι από τη Κρήτη. Ο πατέρας μου, παιδί πολύτεκνης οικογένειας, γύρεψε την τύχη του 15 χρονών στην Αθήνα, όπου ξεκίνησε να δουλεύει μεροκαματιάρης στις οικοδομές. Από τα άγρια χαράματα έπιανε ο καημένος το πηλοφόρι και το μυστρί... Αυτά κιόλας τον φάγανε... Το 1963 σοβαντίζοντας το Χίλτον, παραπάτησε και γκρεμοτσακίστηκε από τη σκαλωσιά... Και έτσι εγώ με την κυρά Πόπη μείναμε τα δυο μας...

Τα λεφτά από τη βελόνα και την κλωστή -μοδίστρα η μάνα μου - δεν έφταναν για να τα βγάλουμε πέρα. Η πρώτη σκέψη ήταν να πάμε στο πατρικό του πατέρα μου στην Κρήτη, αλλά τί θα μπορούσαμε να κάνουμε σε ένα ορεινό χωριό του Μυλοποτάμου; Να βόσκουμε πρόβατα;

Αναγκαστήκαμε λοιπόν και νοικιάσαμε μια αδειανή κάμαρα στο σπίτι μας, για ένα έξτρα εισόδημα. Το κατώφλι μας πέρασε σα νοικάρισσα μια Πυργιώτισσα, η Κυριακή. Καλό κορίτσι φάνηκε στη μάνα μου, εργατικό...

Από τη μάνα μου πήρα το ταλέντο στη μοδιστρική και επειδή η νοικάρισσά μας δούλευε νύχτα, πολύ γρήγορα έμαθα να ράβω φανταχτερά φορέματα που φορούσε η Κίτσα στα μαγαζιά... Τα σχέδια ξεσήκωνα από τα περιοδικά ΓΥΝΑΙΚΑ και ΑΘΗΝΑΙΑ που χατιρικά μ' άφηνε ο κυρ Τάσος ο περιπτεράς να ξεφυλλίζω... «Μια μέρα κυρ Τάσο θα δεις και τα δικά μου μοντελάκια στα εξώφυλλα». «Μη μου τα τσαλακώσεις», έλεγε αυτός, «Γιατί δε τα παίρνει πίσω το πρακτορείο. Και, όταν μοστραριστούν τα ρούχα σου στα εξώφυλλα, θα τα έχω κρεμασμένα στα μανταλάκια, όλο τον χρόνο!».

Για την ώρα ντύνω την Κίτσα. Παγέτα, χάντρα και Άγιος ο Θεός... Θα 'ρθει όμως η ώρα του ταφτά και της γκιπούρ δαντέλας, όταν θα ανοίξω τον δικό μου οίκο μόδας! Αυτό χρειάζεται βέβαια και γνωριμίες μα και χρήματα και σε μας λείπουν οι 99 δραχμές για να τις κάνουμε 100...

Όταν πέθανε η μάνα μου, «Θεός σχωρέστη νσ», η Κίτσα με πήρε υπό την προστασία της. Μέχρι τότε πίστευα πως ήταν θεατρίνα. Αργότερα, όταν δούλεψα κοντά της, κατάλαβα ότι δεν ήταν θεατρίνα, αλλά «έπαιζε θέατρο» και είχε άλλα ενδιαφέροντα...